

Nedelja Jezusovega krsta

Pirniče, 8. januar 2017

»Ostanite v meni«

Dragi bratje in sestre!

Spominjamo se Jezusovega krsta, ki mu ga je, kot mnogim njegovim sodobnikom, podelil Janez Krstnik. Janezov krst - to vemo iz evangelijev - je bil vse kaj drugega, kot si danes pod besedo krst predstavljamo mi. Janezov krst je bil krst spreobrnjenja; nekakšen nov začetek, ki ga je Janez ponujal tem, ki so se zavedali, da so v življenju zašli na napačno pot. Evangelisti pripovedujejo, da je Janez oznanjal krst spreobrnjenja in odpuščanja grehov. Matej, na primer, govori, da so se mu ljudje »dajali krstiti v reki Jordan in priznavali svoje grehe«. Krst je zanje pomenil iskreno željo, da bi zaživel drugačno, boljše, manj grešno življenje. Zato jih Janez ni zgolj krščeval, temveč jih tudi poučeval, kako naj živijo, da ne bodo spet padli v zanko istega greha. Pri Luku beremo: »Množice pa so ga spraševale: »Kaj naj torej storimo?« Odgovarjal jim je: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori enako.« Tudi cestinarji so se prišli krstiti, in so mu rekli: »Učitelj, kaj naj storimo?« Odvrnil jim je: »Ne terjajte nič več, kakor vam je ukazano.« «

Janezov krst je tem ljudem pomenil korenito prekinitev z grešno preteklostjo in nov začetek v želji da bi bilo življenje po krstu povsem drugačno.

Tudi Janez sam se je zavedal, da Mesija, ko pride, ne bo krščeval na tak način. Ko so ga spraševali, če je morda on Mesija, je odločno pojasnil: »Jaz vas krščujem v vodi za spreobrnjenje; toda on, ki pride za menoj, je močnejši od mene ... On vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju«.

In kakšen je torej krst, ki ga je prinesel Mesija, Kristus? Če Janezov krst pomeni nov začetek, ki sledi dramatičnemu spoznanju posameznika, da je zavozil svoje življenje, in zdaj želi začeti znova, je Kristusov krst še vse kaj drugega. Najbolj preprosto bi lahko Kristusov krst popisali s primero, ki jo Jezus sam nekoč dal svojim učencem: »Jaz sem trta«, je dejal, »vi mladike«. S krstom je kristjan vcepljen v Kristusa. Postane del, ud njegovega skrivnostnega telesa. V krstni vodi - pa naj se to sliši še tako kruto - v krstni vodi človek umre kot posameznik in se rodi kot del občestva, skupnosti, Cerkve z veliko začetnico. In čeprav se navzven tega ne vidi, s krstom postanemo kristjani eno samo telo. Navzven seveda ohranimo svojo individualnost, v resnici, v duhu, pa nas krst z nevidnimi vezmi poveže v eno samo telo: Kristusovo skrivnostno telo, Cerkev.

Na ničkoliko mestih v evangelijih zasledimo Jezusove besede o tem. Na nekem mestu tako pravi: »Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti,

tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.« Drugje spet: »Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar«. »Če kdo ne ostane v meni, ga vržejo proč kakor mladiko in se posuši.« Tik pred zadnjo večerjo s svojimi učenci je v velikoduhovniški molitvi Bogu zaklical: »Dal sem jim veličastvo, ki si ga dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno«.

Dragi bratje in sestre. Ko se kristjani med seboj imenujemo bratje in sestre, to ni le neka plehka navada, tradicija, ampak mnogo več. Kakor je družina, v kateri smo se rodili, nekakšno nevidno telo, katerega udje so med seboj povezani z dejstvom skupnega izvora v istih starših in smo zato bratje in sestre po krvi, tako smo v Cerkvi, ki nas je s krstom rodila v duhu, pripadniki iste duhovne družine, in zato bratje in sestre po krstu. In ta družina je nevidno telo Jezusa Kristusa, ki je premagal smrt in živi. Ker živi v nas; v naših delih ljubezni, v pripravljenosti, da se žrtvujemo drug za drugega, v iskrenosti, dobrohotnosti in solidarnosti med nami. Amen.